ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ & ΣΚΕΨΕΙΣ

ΣΤΗΝ ΞΗΡΑΜΕΝΗ ΛΕΥΚΑ

Ὕστερ' ἀτὸ τόσα χρόνια μ' ἔφερεν ἡ μοῖρα πάλιν κοντά σου, ὦ Λεύκη, δένδρο ἀγαπημένο!

Ἀπὸ τὸ μονοπάτι, ποῦ ἐβάδιζα, ἐκύτταζα συγκινημένος νὰ σ' ἀνακαλύψω ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἄλλα δένδρα ἐκεῖ παράμερα στὴν ἀμμουδιά, κοντὰ στὴν ὁλογάλανη θάλασσα. Ἀλλ' ὅταν σ' εἶδα, ἀνετρίχιασα! ἐτρόμαξα! Πῶς εἶσ' ἔτσι; Πῶς παράλλαξες ἔτσι, πῶς τόσον μεταμορφώθηκες, ὥστε νὰ κοπιάσω νὰ σ' ἀναγνωρίσω; Λεύκα μου, ὑπερήφανο δένδρο, τί ἔπαθες;

Γύρω σου ὅλα τἄλλα εἶνε ἀμετάβλητα, εἶνε ὅπως ἄλλοτε. Νά! ὁ ὑψηλός σου ἐραστής ὁ εὐκάλυπτος. ὁλοπράσινος ὑψώνεται καὶ γέρνει πρὸς σὲ τὰ εὐλύγιστα κλωνάρια του γιὰ νὰ σὲ χαιρετίση μὲ κάποια ἔκφρασι πόνου, ὅταν τὸ ἀγεράκι παίζη μὲ τὰ στενόμακρα φύλλα του. Νά! ἀπέναντί σου ἡ μεγάλη βαλανιδιά, ποῦ ἄλλοτε ἤτανε ἡ ζηλιάρα ἀντίπαλός σου, φουντωτὴ ὑπερηφανεύεται κ' ἀρίνει τὰ ἄπειρα φύλλα της νὰ συρίζουν εἰρωνικά, ἐμπαικτικά, θριαμβευτικὰ μπροστὰ στὴν ἰδική σου ταπείνωσι.

Νὰ Ὅλοι οἱ ἄλλοι σύντροφοί σου, αἱ ἰτιές, τὰ πλατανάκια τὰ πεῦκα, ὅλα γύρω σου, εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ζωή, ἀπὸ δροσιά, ἀπὸ χάρι, ὅλα λάμπουν ἀπὸ χαρὰ μέσα στὰ χάδια τῆς θερινῆς αὐγῆς! Κ' ἡ θάλασσα παίζει ἥσυχα μὲ τὴν ἀμουδιὰ ἀρήνονσα κάτι σὰν ἁρμονικὸ στεναγμό, σὰν ἀνάσασμα νανουριστικό! Ἀλλὰ σὺ πῶς κατήντησες εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον; Ποῦ εἶναι τὰ κάλλη σου καὶ τὰ μεγαλεῖά σου τὰ παλιά; Ποιὸς ἄνεμος λυσσασμένος σοῦ ἐκομμάτιασε τοὺς κλώνους σου καὶ ποιὸς κεραυνὸς σ' ἐρριάγισε, σ' ἔσχισεν; Ποιὰ δυστυχία, ποιὸ σαράκι κρυφὸ σοῦ ἐρρόφησε τὴν ζωή σου, σ' ἐμάρανε, σ' ἐξήρανε;

Θυμᾶσαι; Πόσες φορὲς, στὰ χρυσὰ ἐκεῖνα χρόνια, ποὺ πέρασαν πειὰ γιὰ πάντα, ἐρχόμουνα καὶ καθισμένος στὴν ρίζα σου ἐκύτταζα τὴν θάλασσα, ποὺ ἔπαιζε μουρμουρίζουσα, χαρούμενη μὲ τὰ χαλίκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, μ' ἕνα πόθο φλογερὸ, μὲ μιὰ σκέψι ἐπίμονη: ν. τὴν διασχίσω γιὰ ν' ἀγκαλιάσω τὸ μεγάλο Ἄγνωστο, ποὺ διαρκῶς μ' ἐμάγευεν, μ' ἔκραζε κοντά του! Πόσες φορὲς ὑπὸ τὸ πυκνὸ σου φύλλωμα ἀφῆκα τὴν ψυχή μου νὰ πετάξη πρὸς τὴν σφαῖρα τοῦ ὡραίου καὶ τὴν φαντασία μου νὰ πλέξη ὄνειρ' ἄπειρα ἄλλης ζωῆς, τὰ ὁποῖα κατέστρεφα μετ' ὀλίγον γιὰ νὰ αἰσθανθῶ τῆς διαψεύσεως τὸν γλυκύπικρο πόνο!

Πόσες φορὲς ὑπὸ τὸν παχὺν ἴσκιο σου παρηκολούθησα τὸν ἥλιο, ἄλλοτε μὲν ν' ἀνατέλλη λαμπρόφωτος, σὰν χρυσόγελο μαγικοῦ μέλλοντος, σὰν ἕνα ὄνειρο γλυκύτατο ἀνεσπέρου εὐτυχίας, σὰν χαιρέτισμα πομπῶδες καὶ θριαμβευτικὸ πρὸς τὴν ἀθάνατη ζωή, ποὺ θέλει νὰ χαρῇ, νὰ κινηθῇ, νὰ θορυβήσῃ, νὰ δημιουργήσῃ· καὶ ἄλλοτε νὰ γέρνη τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν δύσιν, σὰν ὄνειρο, ποὺ σβύνει ὠχρὸ, ἀνεκπλήρωτο μέσα σ' ὁμίχλη βαθειὰ πένθους, σὰν ὑπέροχη ἐλπίδα, ποὺ ἐξαντλεῖται καὶ πεθαίνει, σὰν ἰδανικὸ ποὺ ἐξαφανίζεται πνιγμένο στὰ δάκρυα πρὸς ἄγνωστη πατρίδα, σὰν πόθος ὁλόθερμος, ποὺ ψυχορραγεῖ ἀδρόσιστος, σὰν ζωὴ ἀπόκληρη ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτον, ποὺ φεύγει μὲ πικρὸ παράπονο γι' ἄλλο λιμάνι φιλόξενο καὶ ἥσυχο!

Καὶ πόσες ἄλλες φορὲς ὑπὸ τὴν πράσινη σκέπη σου ἐζήτησα ἕν' ἄσυλο γιὰ νὰ κρύψω ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἕνα κομμάτι χαρᾶς, γιὰ νὰ αἰσθανθῶ βαθύτερο τῆς καρδιᾶς τὸν παθητικὸ, παλμὸ, γιὰ νὰ ὑψωθῶ εἰς ἄλλην σφαῖρα σκέψεως! καὶ ἄλλοτε, τὴν νύκτα, μέσα στὴν γαλήνη καὶ τὴν μοναξιὰ, προσεπάθησα νὰ πνίξω τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου κάποιο ἄτακτο παλμὸ, κάποιο πόνο παραγνωρισθέντος αἰσθήματος, κάποιο πιράπονο γιὰ τὰ φαρμάκια τῆς βιοπάλης, γιὰ τὴν καταστροφὴ κανενὸς πόθου, γιὰ τὴν ταφὴ κάποιας κρυφῆς ἐλπίδος! Κ' ἠθέλησα μέσα στὸ μουρμούρισμα τοῦ κύματος ποὺ ἐφιλοῦσε ἐρωτικὰ τὴν ρίζά σου, μέσα στὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων σου, ποὺ ἐχάϊδευεν ἡ αὔρα, μέσα στὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, ποὺ ἐφώλιαζαν στὰ πυκνόφυλλα κλωνάρια σου, καὶ μέσα στὸ γλυκὺ ἀκτινοβόλημα τῶν ἄστρων, ποὺ ἔλαμπαν στὸν ἄπειρο οὐρανὸ σὰν χλωμοὶ φάροι μυστηριώδεις ν' ἀναζρυγονήσω τὴν ἐξαντλημένη καὶ νὰ πλύνω ταῖς πληγαῖς της μὲ τὰ δάκρυά μου τὰ ὁλόθερμα....!

ὦ Λεύκα μου, θυμᾶσαι;...

Ἀλλ' εἶσαι τώρα σύντριμμα, εἶσαι θλιμμένος σκελετὸς τοῦ παρελθόντος, καὶ ἀπὸ τότε δὲν διατηρεῖς παρὰ δυὸ τρία φύλλ' ἀκόμα ὠχροπράσινα, σὰν τελευταῖα ἴχνη ζωῆς, πού ὑποκύπτει ἀπηλπισμέν' εἰς τὸ πεπρωμένον, σὰν ταῖς τελευταίαις ἀσθενικαῖς κ' ὁλόχλωμες ἐλπίδες της....

Ἀ! Γιὰ τελευταία τώρα πλέον φορὰ σὲ βλέπω, καὶ σύντριμμα κ' ἐγὼ, ὅπως ἐσύ, ἀγαπημένο δένδρο, κλαίω τὴν τύχη σου, ἀδελφὴ τῆς ἰδικῆς μου!

ΝΙΚ - ΣΠΥΡ.

ΣΤΟΝΟΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΑΤΥΧΗΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

Πυρέσσων σπεύδω νὰ γράψω λέξεις τινὰς τὰς ὁποίας μὲ δυσκολίαν ἀπέσπασα ἐκ τῆς πηγῆς τῶν αἰσθημάτων μου, ἥτις λυπεῖται καὶ θρηνεῖ τὴν ὀδυνηράν μου θέσιν καὶ τὴν ἀδικαιολόγητον συμπεριφορὰν τοῦ περιβάλλοντος πρὸς τὴν ἀτυχῆ ὕπαρξίν μου.

Αἱ σκέψεις μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου σπεύδουσι νὰ παράσχουν τῇ γραφίδι μου, βοήθειαν διά νὰ ἐκφράσω τὸν πόνον μου τὸν ὁποῖον ἔχω δικαίωμα νὰ ἐκμηστηρεύομαι μόνον εἰς τοὺς φίλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουσι ἀφήσῃ στίγματα ἀγάπης εἰς τὴν πτωχήν μου καρδιάν.

Σπεύδω, ὡς τρελλός νὰ ἐλαφρύνω τὴν θέσιν μου, ἥτις πλέον ἔλαβε μελαγχολικὴν ὄψιν. Διά τῆς μελαγχολίας δὲ τώρα ἐπιχειρῶ να συλλάβω τὴν παρηγορίαν, ἥτις πάντοτε μοῦ διαφεύγει ἐξ αἰτίας τῆς ἀδικαιολογήτου ἀδιαφορίας τῶν φίλων μου. Ἡ ἀδιαφορία των μοῦ λέγει μὲ ἄγριον ὕφος «πρέπει νὰ λησμονήσῃς ὅτι εἶχες φίλους καὶ συγχρόνως πρέπει νὰ ἑτοιμάσῃς τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ὁποίαν ὀφείλες νὰ θέσῃς ἐπὶ τοῦ τάφου σου!».

Παρ' ἐλπίδα ἡ ὀνομασία αὕτη δὲν ἐπινοήθη ἀλλὰ εὑρέθη καὶ ὀνομάζεται «ἀτυχὴς λησμονημένος».

Ἡ ζωή μου ἐδῶ ἔγεινε καὶ γίνεται τρομερὸν μαρτύριον, ἀδικαιολόγητον, τὸ ὁποῖον καθημερινῶς μὲ βασανίζει καὶ μὲ φθείρει ὄχι μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ πνευματικῶς. Πιστεύσατέ με! διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν γράφω μὲ πόνον καὶ ἀγωνίαν ἥτις οὐδέποτε εἶμαι βέβαιος, κατέλαβεν ἢ θὰ πιέσῃ ἄλλον!.

Εἶμαι δυστυχῶς, εἶμαι πολὺ ἀτυχής, ἀπὸ τοὺς φίλους ἐκείνους οἵτινες πάντοτε μοῦ προσφέρουν τὸ ποτήριον τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τῆς λήθης!.

Ὁ «Ἀτυχὴς λησμονημένος» δὲν γνωρίζει κατὰ πόσον ἀρέσκει ἡ ὀνομασία! ἥτις εἶναι πολὺ ἀκριβὴς δι' ἕνα ἄτομον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται μακρὰν τῆς πατρίδος του. Ἔχει κοινῶς ἀποδειχθῆ, ὅτι ὅταν τις μακρὰν τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του εὑρίσκεται, λησμονεῖται ταχέως!

Ἡ ἀρχὴ αὕτη, τῇ ἀληθείᾳ, ἐφηρμόσθη εἰς ἐμέ!.

Ἡ ἀπογοήτευσις μὲ κάνει νὰ ἐξέθω τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς καὶ νὰ ἐκμηστηρευθῶ τὰ ἑξῆς:

«Ἤθελον νὰ μὴ εἶχον γεννηθῆ, διότι ἐννοῶ ὅτι ζῶν τις μακρὰν τῆς γεννετέρας του ταχέως λησμονεῖται, ὑπερμέτρως ταλαιπωρεῖται καὶ πίπτει θῦμα ἀγρίας κατακραυγῆς ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν του».

Μεταβαίνω εἰς μέρη ρωμαντικὰ νὰ συλλάβω τὴν παρηγορίαν καὶ εὑρίσκω ἀντιμέτωπον τὴν ἀπογοήτευσιν. Εἰς τὰ μαγευτικὰ ἐκεῖνα τοπεῖα, τὰ πτηνὰ μοῦ ψάλλουν τραγούδια παρήγορα, ἀρκεῖα νὰ μαλάξουν τοὺς τρομεροὺς πόνους μου. Προσπαθοῦσε νὰ μὲ ὑψώσωσι εἰς ὑψιλοὺς εὐδαίμονα καὶ πλήρεις ἐλπίδων κόσμους διὰ νὰ μὲ παρατρύνωσι νὰ εὕρω τὴν βάλσαμον ἐκείνην τῆς παρηγορίας ἥτις ὀνομάζεται λήθη. Ἀλλ' οὐδαμοῦ ταύτην εὑρίσκω!. Εὔχομαι ὅπως αὐτοὶ οἱ φίλοι μου, μὲ ἀπαλλάξωσι τῆς τρομερᾶς μου ἀγωνίας

Ναί! Γνωρίζω ὅτι ὁ ἥλιος ἀναιέλλει διὰ νὰ παράσχῃ ζωὴν εἰς τὰς ζώσας ὑπάρξεις τοῦ κόσμου καὶ συγχρόνως μετὰ τὸ μεσουράνισμα τῆς αὔγλης του, δύει. διὰ νὰ προσφέρει μόνον ἐλπίδας. Γνωρίζω ὅτι ἡ Σελήνη ἀνατέλλει μελαγχολικῶς διὰ νὰ ρίψῃ ἡμᾶς εἰς τὴν μελαγχολίαν, εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ εἰς τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ δυστυχῶς δύει διὰ νὰ μᾶς προσφέρῃ τὸ ποτήριον του θανάτου.

Γνωρίζω τέλος ὅτι πάντες ψάλλουσι καὶ ὑμνοῦσι τὰ ἄνω, οὐδεὶς ὅμως θὰ δυνηθῇ νὰ ὑμνήσῃ ταῦτα περισσότερον καὶ γλυκύτερον ἐξαιτίας ὁ πόνος τοῦ ἀτυχοῦς λησμονημένου.

Εἰς τὴν τελευταίαν φάσιν τῆς Σελήνης παρατηρεῖ τις τὸν μαρασμὸν καὶ διαρρίνει μετὰ φρίκης τὸ φάσμα τοῦ θανάτου. Τὸ φάσμα δὲ τοῦτο μοῦ λέγει. «ἀτυχῆ λησμονημένε, πρέπει ν' ἀποθάνῃς εἰς ἀγωνίαν, τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι σου προσφέρουν εἰς σέ!».

Εἰς τὸ περιβάλλον μου τρέχω νὰ εὕρω παρηγορίαν καὶ εἰς αὐτοὺς βλέπω τὴν ἀπογοήτευσιν διότι κάποιος ἄλλος πόνος μᾶς ἑνώνει καὶ μὲ κάνει νὰ συμπονῶ μετ' αὐτῶν. Πολλάκις τρέχω ἐδῶ καὶ ἐλεῖ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ εὕρω κάτι νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς βασάνου ταύτης. Καὶ δὲν εὑρίσκω τίποτε ἀπολύτως! Μόνον δὲ συναντῶ ἢ μᾶλλον διακρίνω κάποιον ἄστρον, κατωτάτου βαθμοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ἐλπίς.

Μέτωπον Χ. Λ. ΤΣ.

ΤΙ!...

Ὁ ἄψυχος καθρέπτης
τὰ τόσα σου τὰ κάλλη
σὰν βλέπῃ, γοργοσβένει,
τὴ λάμψι του γοργά,
Συντρίβεται, τσακίζεται,
σ' ἀμέτρητα κομμάτια,
σὰν βλέπῃ, πῶς νικᾶται
στὴν πρώτη σου ματιά!...

Συντρίμμια καὶ κομμάτια
καὶ κατανικημένος
στὰ πόδια σου μὲ κλᾶμμα
κυλιέται ταπεινά,
Στὴν ἥττά του, τὰ ὅπλα,
σοῦ δίνει, γιὰ νὰ μένῃ
ὁ δύστυχος συντρίμμι
βουβὸς παντοτεινά!...

Ἂν, τ' ἄψυχο καθρέφτη
τὰ κάλλη σου, τσακίζει
τί, θρίψαλλα νὰ κάνουν
τ' ἀνθρώπου τὴν καρδιά!...

(Ἀμφισσα) Νῖκος Τσακαλάκης